

Ο "ΝΟΥΜΑΣ", ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για την Αθήνα Δρ. 8. — Για τις Έπαρχίες Δρ. 7
Για το Ξενοδοχικό Φρ. Χρ. 10.

Για τις έπαρχίες δεχόμαστε και τριμηνες (2 Δρ. την τρι-
μήνια) συνδρομές.

Κανένας δε γράφεται συνδρομητής ε δε στείλει μπροστά
τη συνδρομή του.

10 λεπτά το φύλλο λεπτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κιάκια (Σύνταγμα, Όμόνοια, Εθν. Τράπεζα Έπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιδρομου (Ακαδημία), Βουλή, Σταθμός Υπόγειου Σιδηροδρόμου Όμόνοια), στα βιβλιοπωλεία «Έστιας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στη Βουλή).

Στην Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στα Πραχτορεία των Έφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ο άκαταλόγιτος — Έπιστημονική Ικμάς κ' επιστημονικός χαρακτήρας — Το ακίνδυνον πυρεϊον — Η γιορτή της σημαίας.

Η ΨΕΥΤΙΑ και η Συκοφαντία, φαίνεται, είναι άρρωστια άγίαρτη. Και το άπόδειξε αυτό προχτές άκόμα, ο καθηγητής κτλ. κ. Γ. Μιστριώτης. Γιατί αντί να λουφάξει, ύστερ' από τη βαριά κ' επιστημονική και τίμια δήλωση του κ. Κρουμπάχερ, η τουλάχιστο να βγει και ναπαντήσει σαν έπιστήμονας σ' αυτή (άν είχε, έννοείται, τίποτα ναπαντήσει!), παρουσιάστηκε με άδιανοησία άταίριαστη και στην ήλικία του και στη δημόσια θέση που κατέχει (βλέπετε, με έπιστημονική θέση δε μιλάμε) στους «Καιρούς της Τετραδής και έακολούθησε τις ψευτιές και τις συκοφαντίες του.

Όχι μόνο, είπε, ο κ. Κρουμπάχερ βρίζει και πολεμάει την Ελλάδα, με και ο μαθητής του κ. Κάρλος Ντιντριχ έπαιρνε από τη Βουλγαρική Κυβέρνηση 20 περίπου χιλιάδες φράγκα κι από τη Ρουμανική Κυβέρνηση άλλες 10 χιλ. για να βρίζει την Ελλάδα!

Μόνο το άκαταλόγιτο σ'όζει και τούτη τη φορά τον κ. Μιστριώτη, όπως τον έσωσε και την άλλη φορά, στα «Όρσοεισικά», που η Εισαγγελική άρχή του το νόλησε στη γάχη για να τον σώσει από τη ποινική καταδίωξη. Και αυτό το άκαταλόγιτο, ο κ. Μιστριώτης με περίσσια άδιανοησία, το διατυπώνει στους «Καιρούς έτσι: «Και άλλοτε οι ένταθα χυδαίονται καταδωζάν με δικαστικώς άλλα έξήληρον του δικαστηρίου κατηγορούμενοι!!!

Ο κ. Κρουμπάχερ, ως ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΦΙΛΟΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ ΜΑΣ που είναι (άληθινότερος πάντα από τους διαφόρους Μιστριωτήδες της που την καταρεζιλεύουν με

τις ψευτιές και με τις συκοφαντίες τους) δε μας συχωρέσει και τούτη τη φορά. Δέ φταίμε μεις αν ο κ. Μιστριώτης έτυχε να γεννηθεί στην Ελλάδα, οπτε πάλι φταίμε μεις αν ο κ. Μιστριώτης έχει τη λύρα να βαφτίζει προδότες δσους, δικούς μας και ξένους, δε θαμάζοντε τη σοφία του, Καθώς πολύ άρθο παρατήρησε η «Έστια» σ' ένα δυνατό και τίμιο άρθρο της της Τρίτης: «Όπτε ο κ. Μιστριώτης, οπτε άλλος κανείς ύβρισεν ως πληρεξούσιος του Έλλ. Έθνους. Το Έλλ. Έθνος άπέδειξε πάντοτε ότι γνωρίζει να εκτιμή τους φίλους αούτου και να τους εδνωμονή. Είς το γλωσσικόν άλλως τε ζήτημα ύβρισησαν και Έλληνες ως προδότες, και βεβαίως εδκολότερον θα έθεωρείτο ως μισέλλην οίσωθήποτε ξένος υπό των προσφενυόντων εις αούτου του είδους τα έπιχειρήματα!»

«ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ Ικμάς» ύπάρχει στον τόπο μας και όμολογεί και στην «Αμυνά» του ο κ. Κρουμπάχερ' μόνο έπιστημονικός χαρακτήρας φαίνεται πως δεν έχει μορφωθεί άκόμα έδώ, γιατί αν είχε μορφωθεί τέτοιος χαρακτήρας, έπρεπε όλοι οι άληθινοί επιστήμονες (και στην ψηχή, έννοείται, επιστήμονες κι όχι μόνο στο μυαλό) να φίσουν τον κ. Μιστριώτη να γαυγίζει και να σηκωθούν αούτοι και να ζητήσουν συχώρηση από τον κ. Κρουμπάχερ για τις βρισιές, τις ψευτιές και τις συκοφαντίες του άκαταλόγιτου συναδέερφου τους. Τέτιο όμως πρΐμα δεν ύπάρχει καμιά έλπίδα να γίνει, άφου μας λείπει, είπαμε, ο έπιστημονικός χαρακτήρας.

Όσο δεν άναιρεί ο κ. Μιστριώτης (με πρΐματα όμως τούτη τη φορά κι όχι με κούφια λόγια) όσα του καταγγέλλει ο κ. Κρουμπάχερ, δεν μπορεί πια όω κι όμπερς να λογαριαστεί για σοβαρός άδρωπος και θάξει το λούτερο να λειει και να βρίζει ό,τι θέλει κι όσο θέλει. Κανείς σοβαρός άδρωπος δε θάν τονε λογαριάζει. Γιατί ο κ. Μιστριώτης έπαθε ό τι παθαίνουν και κείνοι που άρνισούνται την πρώτη μονομαχία, και χάνουν έτσι το δικαίωμα για δεύτερη και για τρίτη.

Όποιος βρίζεται όω κι όμπερς από τον κ. Μιστριώτη, θάξει καθε δικαίωμα να τον λείει:

— Σύρε πρΐτα να ξεκαθαρίσεις τους λογαριασμούς σου με τον κ. Κρουμπάχερ κ' ύστερα έλα να κουβεντιάσουμε και μαζί.

Γιατί όσο δεν ξεκαθαρίζει αούτους τους λογαριασμούς ο κ. Μιστριώτης, μένει και θα μένει ψεύτης και συκοφάντης. Και οι τέτιοι είναι άσύδοτοι: είναι δηλ. ένα είδος ακίνδυνα πυρεϊα.

ΝΑ γίνει και η γιορτή της σημαίας, άφου το θέλει έτσι ο κ. Στάης — και να γίνει και στο Ηολόγωνα, άφου έτσι το πρΐμα θάναι κάπως πιο θεατρικό και σηκώνει περισσότερη ρεκάμα. Βλέπετε, δένε του χαλνούμε το χετίρι του κ. Στάη, άφου θαρρεί πως μια γιορτή της σημαίας είναι άρκετή να παιδαγωγήσει τα μαθητούδια «είπτε το εθικώτερον» και να μεταμορφώσει έτσι ταχυδαχτυλουργικά,

να πούμε, τα δημοτικά σχολεία σε πατριωτικοφάμπρικες. Θάν του κάνουμε όμως και μια παρατήρηση. που γεννήθηκε μείσ μας από τη στιγμή που διαβάσαμε τον ένουόσιο και κελουθίνιο λόγο που θάναι υποχρεωμένοι να αναγινώσκωσιν» κάθε χρόνο οι δασκάλοι, παραδίνοντας τη σημαία στα παιδιά. Είταν άνάγκη ο λόγος αούτος να είναι σταρσέτυπος για όλα τα χρόνια και για όλα τα σχολεία και γραμμένος σε μια τόσο λογικωτατίστικη, γλώσσα, με ύποποκτικές και με άναδελπασιασμούς:

Δέ θα είταν καλύτερο ναφίνουμε λούτερο κάθε δασκάλο να πει κείνη την ώρα στα παιδιά δυό λόγια μεστά και ζωντανά, όπως θάν του το γεννήσει η μεγάλη κείνη στιγμή; Ξέρουμε πολύ καλά και το γραφουμε με έθνική περηφάνεια, πως σήμερα στα δημοτικά σχολεία ύπάρχουν πολλοί φωτισμένοι και προσδευτικοί δασκάλοι που μπορούνε να μιλήσουν στα παιδιά πολύ καλύτερα από κάθε Τριμπατάρη του Έπουργάου της Παιδείας κι από κάθε άκόμα ρουτινιέρη Έπουργό, που μοναχά φροντίδα κι δειρο έχει να τονε γράψουν οι έφημερίδες «ρηζικήλευθον και ρέατην».

ΑΜΥΝΑ *

Μόνον βαθυτάτη άποστροφή προς οϊανδήποτε προσωπικήν λογομαχίαν, ήτις ούδέν το κοινόν έχει προς την επιστήμην και έπομένως ούδ' είναι αξία της ώρκίας όνομασίας πολεμική, με άπέτρεπε πάντοτε από του να έχθσω μερικά γεγονότα ως πραγ-

*) Σημ. του «Νουμά». Το έρθρο αούτο ο σοφός καύηγητής το συντόραψε με το άκόλουθο γράμμα του:

«Θις Κόρις,
Θά σάς είμαι λίαν ευγνώμων, αν καταχωρίσετε εις το εζάρετον φύλλον σας την δήλωσιν, την όποίαν εδημοσίευσα εις το μόλις εκδοθέν τεύχος του «Βυζαντινού Περιοδικού» (Byzantinischen Zeitschrift) τόμος 17 (1908) σελ. 678 ε. Προς οικονομίαν χρόνου και κόπου σας έπισυνάπτω την Έλληνικήν μετάφρασιν.

Μετά την άνάλυσιν αούτην, η όποία, πιστοποιούσα άπλωσ γεγονότα, είναι έργον άμύνης — ή μομφή της εζαγορής είναι η μεγαλειότερα προσβολή, που ήμπορεί να προσγίνη εις έπιστήμονα και διδάσκαλον! — έλπίζω ότι ο κ. Μιστριώτης θάνακαλέση δημοσίαι, όσα εζέφερε εναντίον μου.

Θά μου ήτο άλλως όδυνηρόν αν εζηναγκαζόμην, να επικαλεσθώ την βοήθειαν των δικαστηρίων: διότι κατ' αούτον τον τρόπον ή ύπόθεσις θα μετατρέπετο εις σκάνδαλον, εκθέτον όχι μόνον το Έθνικόν Πανεπιστήμιον άλλα και το Έλληνικόν Έθνος, πρΐμα το όποιον εγώ περισσότερον από κάθε άλλον θα έπεθύμουν ναποφύγω.

Μόναχον 18.10.08.
Μετ' εζαίρετου ύπολήψεως
Κ. ΚΡΟΥΜΒΑΧΕΡ

— Μπα! καλέ δέν την ξέρεις την υποπότα; να! είναι ψωμί από καλαμποκίσιο άλεύρι. Το τρώνε κ' έτσι, με καλύτερο είναι ναν το φας ζεστό, άπ' το φούρνο, ζυματισμένο με λάδ' και μέλι! Τε φαρίκι πρΐμα σ' λiew Τρώς και γλύφς τα δάχτυλά σ'!

— Έγώ, είπ' ο γιατρός, έφαγα μια φορά μπομπότα με ψηλό καπέλλο! Μια κυρά πελάτισσά μου με φίλεψε μπομπότα ζυμωμένη μ' αυγά και βούτυρο και περεχυμένη με σιρόπι. Θαρρώ πως ή μπομπότα της Μαρτίως θάναι πιο καλή κι άς είναι και με σιγκούνες!

Έβρεις, αφεντικό, πως πέρασ' ή ώρα; Το φεγγάρι πάει να βγΐ, ένιά θά κοντεύουνε...

— Είναι, φιλαράκο μου, ένιά και μισή...

— Τόσο το χειρότερο! Όέμε δυό ώρες να γυρ-
σουμε κ' έχω ζέσει τάλλογα πό τις τρεις...

— Έ πΐμε, μωρέ, πΐμε! Και συ βρέθηκες, γκρινιάρης, διάολε!

Το φεγγαράκι ξεπρόβαλ' άπ' το βουνό κ' οι γέροι βοηθηθήκανε στο δρόμο τους. Σε λίγο πΐρ' ή άμαξα γλήγορα τον καθέφορο κι ο γιατρός έγυρε στα στήθια του το βαρετό κεφάλι ροχαλιζοντας. Περσάσανε τον κακό δρόμο, τΐμπέλια, τη Νέα Κόριν-

θο, χωρίς πουθενά να σταθούνε, και κατά τις δέκα και μισή ξεαναπενούσανε το κανάλι, μοναχοί τους αούτη τη φορά στη σκεδιά. Μαγευτικά φαντάζανε τα ήλεχτρικά του καναλιού φανάρια, στην άρχή άραϊά κ' ύστερα σιμότερα, σιμότερα, ως που ομίγανε σ' ένα μακρύ, φωτερό, κομπολόι, πέρα πέρα στολίζοντας το κανάλι κι άπ' τα δυό τα πλάγια του και χαμηλά χαμηλά, στ' άτάραχο ποτάμι, που μέσ' άπ' τα βουνά διάβαινε κι όσο πήγαινε στένευε, άλλο φωτερό κομπολόι κρεμιότανε κ' έπαίξε, σιγόντας στις άκρες με το πάνου. Τα κορμένα βουνά, έσκιαι θεάρατοι, άγριεμένοι, σηκωνόντανε θαρρετά πανύψηλα, να φτάσουνε, θαρρείς, τλόγιωμο φεγγάρι, που κοντοσταθήκε παιχινδιάρικο πάνω τους, καταμασεής στο κανάλι, νάντιφεγγίση στο νερό την άσημένια θωριά του. Περνούσανε βουβόι το κανάλι κ' ένα μικρό χαμόγελο έάνοιγε στα χείλια του Γιάννη' ή διάφανη ματιά του μια ρουφούσε άχόρταγα του καναλιού τη λαμπράδα και μια βυθίζετανε πέρα στη σκοτεινιά, με ζέθωρα ζουγαριζόταν ή στράτα' λογιά λογιά παρκέζενε σκέψες τριγυρούσανε στο μυαλό του και μια φωνούλα μυστικά μουρμούριζε στ' αυτιά του — Κακόμοιρο παιδί, που βράζει το αίμα μέσα σου κι όλα λαμπερά τα βλέπεις!

Στον ίσκιό της ζωής χαράξεις φωτεινό αύλακι, το βλέπεις πεντάμορφο δίπλα σου, καμαρώνεις τη λαμπράδα του, νοιώθεις μέσα στην ψυχή τη δροσιά του: φωτοβολάει πάνω σου το φεγγάρι, έλπίδα πρόσχαρη. Ποιός φοβάται τους ίσκιους; Γλίστρα, παλλικάρη, στο αύλακι σου ξεγνοιαστεί!... Κακόμοιρο παιδί! Ένα πάτημα πιο πέρα και πέφτεις σ' άνήφορο, γεμάτο λάκκους και χαντάκια, σκόντ φοβερή θά σε πνίξη και πέτρες κι άγκαθια θά πληγώσουν τα πόδια σου. Σά φτάσης πέρα βρατερός κι άποσταμένος, μη γυρίσης τα μάτια σου στον ούρανό, το φεγγάρι τ' άχνό θά ιδής να βασιλεύη! Στην κρούα σκοτεινιά που θάπλωθ ή μπροστά σου, γύρε, φτωχέ διαβάτη, κοιμήσου!

Ε'.

Τέπομεσήμερο της άλλης ήμέρας ο Θόδωρος άντάμωσε το γιατρό στην πηγή του νερού και σιγά σιγά, κουβεντιάζοντας, κατάφερε να τον πάη στην Κάβο. Είτανε δροσούλα, έγερνε ο ήλιος να βασιλέψη και φουσός εν' άγεράκι βουνίσιο. Κούρδισε το παιδί με τρόπο τη λήμα του γιατρού, πάνω σ' άγαπημένα του ζητήματα, σε καυχησιές παλλικαριζες, σε

ματικώς έχουσι, υπερκρίζων ούτω; έμαυτόν έναντιον των άναριθμητών επιθέσεων, εις τας όποιας εύρέθην εκτεθειμένος από τής έμφανίσεως του βιβλίου μου περί του Προβλήματος τής Νεοελληνικής γραφομένης γλώσσης, και αί όποιαί δέν άπεδειλίαν ούδέ πρό χαμερπούς διατροφής, διαβολής και συκοφαντίας. Τώρα όμως είμαι μολαταύτα ήναγκασιένος νάφήσω τήν έπιφύλαξίν μου. Πρό όλίγου άνάλαβε τήν ήγεσίαν τής κατ' έμού κατακαλιās άνήρ, όστις, ως έκ τής σεβασμίας του ήλικίας, τής τεσσαρχικονταετούς διδασκαλίας και τής επισήμου του θέσεως, κέκτηται μεγάλην έπιρροήν και χαίρει πολλήν εκτίμησιν διά τουτό κινδυνεύει νά γίνη πιστευτός εις εύρεϊς κύκλους, άν οί λόγοι του δέν άναίρεθούν. 'Ο άνήρ ούτος είναι ο κύριος Γ. Μιστριώτης, τακτικός καθηγητής των έλληνικών γραμμάτων, τώρα συγκλητικός και κοσμήτωρ τής φιλοσοφικής σχολής, ο Νίστωρ τής φιλοσοφικής σχολής του Πανεπιστημίου 'Αθηνών μαζί με τον γηραιόν Κ. Σ. Κόντον. 'Επειδή άπήγγειλε έναντίον μου, μετ' όλης τής βαρύτητος του κύρους το όποιον τον περιβάλλει, αιτιάσεις εξ ίσου βαρείας όσω και άδασίμου και ειδή εν αύτῃ τῇ 'Ελλάδι δέν έπηκολούθησε κερμία άναίρεσις επισήμος, άναγκάζομαι νά προδῶ εις τήν άκόλουθον δήλωσιν. Τήν όφείλω εις τήν ιδεάν ύπερ τής όποιας έπρομάχησα, εις τους συναδέλφους και φίλους μου. 'Η συστηματική μου σιωπή παρεξηγήθη εκληφθεϊσα, καθώς έμαθα, εις το τέλος ως είδος όμολογίας, ότι πολλαί των εξεχθεισών αιτιάσεων είναι όρθαί. ένθαρρυνθέντες δέ από τήν παθητικήν μου στάσιν έλητμόνησαν οί άναλαβόντες τήν κατ' έμού έπίθεσιν πέν μέτρον γινόμενοι όλονέν τολμηρότεροι.

Τό ιστορικό, λογοτεχνικό και αισθητικό ζήτημα, το όποιον πραγματεύομαι εις το μνημονευθέν βιβλίον, μετατοπίσθη έπιτηδείως από όχι όλίγους των πολεμούντων με, εις το θρησκευτικό (μετάφρασις 'Ευαγγελίου) και ιδίως το πολιτικοεθνικόν έδαφος. 'Εκεί λ. χ. όπου έντελώς άθώς ύπεδήλωνα μερικάς καταφανείς αναλογίας τής νεοελληνικής διγλωσσίας προς όμοια φαινόμενα άνατολικών λαών, καθώς των Τούρκων, των 'Αράβων, των Κινέζων, αύτό ήρμηνεύθη ως εάν συγκατέλεγα τους 'Ελληνας μαζί με τους θανασίμους των έχθρούς, με τους βαρβάρους τής 'Ασίας και τής 'Αφρικής. Τά άπατελέματα τοιαύτης παρερμηνείας είναι πρόδηλα. Αί κατά του βιβλίου μου αιτιάσεις ως ύποκρύπτον-

τος δθθεν πολιτικούς σκοπούς συνεπικνώθησαν εις το τέλος εις τήν άπίστευτον συκοφαντίαν ότι έγώ είμαι πληρωμένος από τήν ρωσικήν κυβένησιν διά νάποδείξω τήν άνεπάρκειαν τής νέας έλληνικής και συνεπώς και αύτων των σημερινών 'Ελλήνων. 'Οσο παράλογος και άν είναι ή ύποβολιμαία αύτή ιδέα - ο μακράν εύρισκόμενος μόλις θά ήμπορίση νά τήν κατανήσῃ - διεδόθη έμως μετ' έπιμελείας, προφορικώς και γραπτώς. 'Ο πέρυσι άποθνών δρ Μιλτιάδης Πανατζής, ύφηγητής, εις μίαν πολεμικήν κατά του Ν. Σκια έδήλωσε, ως άν ήτο έντελώς αύτόδηλον, ότι αί γνώμαι του Κρούμβαχερ στερούνται πάσης βαρύτητος, άφού δά είναι μισθαρνον έργον τής ρωσικής κυβερνήσεως. Είς τήν έφημερίδα α' Αμαλθειαν τής 9ης Φεβρουαρίου 1908 τήν όποιαν κατά τύχην είδα, άναγινώσκει κανείς αύτολεζει ότι ατά έπιχειρήματα του τε μεθυγράφου... Ρούδου και του έμμίσθου ξένης κυβερνήσεως Γερμανού καθηγητού τής Σλαβωνικής ιδίως; εν τῷ Πανεπιστημίω του Μονάχου, Κ. Κρούμβαχερ, έθρυματίσθησαν ύπό τής έλληνικής επιστήμης του κ. Χκτζιδάκη.

Σκοπός νέων σιχαμερών επιθέσεων έγινε αύτό το καλοκαίρι: άφορμήν έδωσαν ή άκόλουθος ύπόθεσις: 'Αφού ίδρύθη το Βυζαντινόν Περιοδικόν, άνέγραψε το Πανεπιστήμιον 'Αθηνών εις τον προύπολογισμόν του κονδύλιον 500 δραχμών, ως συνδρομήν διά μερικά αντίτυπα του Περιοδικού, τά όποια διευοιράζοντο εις βιβλιοθήκας και καθηγητάς. 'Αλλά ο κ. Μιστριώτης, συγκλητικός, περίστησε τά πράγματα ως εάν έγώ έλάμβανον προσωπικώς τά χρήματα και έδήλωσεν ότι δέν άρμόζει νά βραβεύεται άνθρωπος, ο όποιος άπειλει τήν ένότητα του έλληνικού γένους: ως δραστηκώτατον δέ όπλον έχρησιμοποίησε το ψεύδος, ότι έγώ έγραφα εις τήν 'Ιστορίαν τής Βυζ. Λογοτεχνίας, αβτι το έλληνικόν γένος έθανε κατά τήν ήμέραν εκείνην, καθ' ήν έθνησεν ο άυτοκράτωρ του Βυζαντίου Κωνσταντίνος Παλαιολόγος και ότι νυν πρόκειται νά κληρονομήσῃ ή Ρωσία τά έπί του Βυζαντίου δικαιώματα. 'Εδῶ παρετήρησε, καθώς μάς πληροφοροει ή φίλη του έφημερίς α' Αθηναις «μετά τινος συγκινήσεως»: «Και λοιπόν ο Κανάρης, ο Μιαούλης, ο Κολοκοτρώνης, ο Καραϊσκάκης και οί λοιποί γίγαντες τής έλληνικής επανάστασεως ήσαν σκιαί και όχι ζώντες; Τοϋτο είναι βλασφημία κατά των ήρώων εκείνων, οτινες έδωρήσαντο ήμίν τήν έλευθερίαν» κτλ. Ούτω κητώρησε νά παραπέτη τήν συγκλητον νά άπαλείψῃ το μικρόν ποσόν το προωρι-

σμένον ως συνδρομή του Βυζ. Περιοδικού.

Τά γεγονότα αύτά έπηκολούθησε συζήτησις εις τας έφημερίδας, εις τήν όποιαν έπενέθη και ο κ. Μιστριώτης. Είς τήν έφημερίδα α' Αθηναις τής 22ας 'Ιουνίου 1908 έδημοσιεύθη άρθρον φέρον τήν ύπογραφήν του κ. Γ. Μιστριώτου και τιτλοφορούμενον «Το πεντακοσιόδραχμον του Κρούμβαχερ», έπειτα εις το φύλλον τής 24ης 'Ιουνίου δεύτερον άρθρον του ίδιου συντάκτου «'Ο Κρούμβαχερ άνακηρυσσόμενος Φιλέλληνας». Είς το πρώτον άρθρον γράφει ο κ. Μιστριώτης μεταξύ άλλων, ότι έγραφα ύβρεις κατά του έλληνικού γένους και των 'Ελλήνων λογίων (πλήν των χυδαίστων) ότι έγράφω (δηλαδή κατ' έμού) όλιγώτερα του δέουτος εκ σεβασμού προς τήν ζένην ύπηκοότητα: ότι δέν έδίστασα νά φωνεύσω όλόκληρον το έλληνικόν γένος: ότι ύπεστήριξα, ότι εν 'Ελλάδι δέν ύπάχει ούδ' ή έλαχίστη έπιστημονική ίκμάς: ότι άπώλεσα τήν έπιστημονικήν μου σπουδαιότητα, άφού έγενόμην διευθυντής άνθελληνικού φροντιστηρίου και πράκτωρ πολιτικών σχεδίων: ότι συγκαταλέγομαι εις τους δεινότερους διχόδοχους του Φαλμερχερ. Είς το δεύτερον άρθρον άναγράφονται μεταξύ άλλων: ο Κρούμβαχερ έγραφεν εν τῇ γραμματολογίᾳ αύτου, ότι το έλληνικόν γένος έθανε κατά τήν ήμέραν εκείνην, καθ' ήν έφονεύετο Κωνσταντίνος ο Παλαιολόγος (του ίδιου έπιχειρήματος είχεν ήδη γίνει χρήσις κατά τήν συνεδρίαν τής συγκλήτου, λ. κ.), έγένετο χάριν κέρδους διευθυντής σλαβικού φροντιστηρίου και πράκτωρ του Πανσλαβισμού: οί άληθείς επιστήμονες, οί μη άπεμπολούντες τήν επιστήμην αύτων, θέλουσι χαρή (δηλαδή διά τήν μνημονευθεϊσαν άπόφασιν τής συγκλήτου) διότι ή διαγωγή του κ. Κρούμβαχερ ήγειρε βασίμους ύπονοίας, ότι εν τῇ διδασκαλίᾳ του καθηγητού τούτου και άλλων άλλων οί 'Ελληνες φοιτηταί δέν άκροώντα: άνδρών θηρευόντων τήν άλήθειαν, αλλά πολιτικών πρακτόρων κτλ.

Τά ένταύθα εκτεθέμενα δέν είναι παρά τελικόν άποτέλεσμα μακροχρονίων ραδιουργιών έξυφανθεισών έναντίον μου παρά δικόρων πολέμιών τής γλωσσικής μεταρρυθμίσεως, αί όποιαί έσκόπουν νά καταστήσουν ύποπτον τον χαρακτήρα μου και το φρόνημά μου, διασειύσαι ούτω παρά τοίς 'Ελλησι τήν έμπιστοσύνην εις τήν διδασκαλίαν μου και τήν έπιστημονικήν μου έργασίαν.

Πρός ταύτα κίνω τήν άκόλουθον κατηγορηματικήν δήλωσιν:

κουσίλια, σ' έρωτοδουλιές τής νιότης του, κ' έτσι μονάχα σαν ήρθαν' έζω πό το σπίτι θυμήθηκα ο γέρος τί δρόμο τράβηξε! Μονομιάς άρχισε τότε νά φουσκώνη, νά κοντανασαίνη και νά φυσάη σα σκυλί πού λαχανιασμένο κρεμνάει τή γλώσσά του...

— Μπρέ βερίο τί μουκνες; ήρθαμε στον κάθο, μωρέ;

— 'Ε κι άν ήρθαμε, τί;

— Πεζί; γώ μωρέ, νάρθω πεζί; με πήρες στο λαϊμό σου σκυλί!... Ούφ! σκώ! τρέχει ο ιδρωτας ποτάμι...

Σούκανα καλό, γιατρέ! Δέν μπορώ νά κατλάθω πώς άφησες έτσι το κορμί σου, νά κακομάθῃ στην άκινήσι!

— Τοῦτα φταίνε! τοῦτα τά ρημάδια!... Στάσου νά κάτσουμε δῶ, νάνασάνω λιγάκι...

— 'Ας κάτσουμε!

Κάτσα με κεί στη ριζοβουνιά κι ο γιατρός έτριβε τά πόδια του, πού του μουδιάσανε και πετούσαν, όπως έλεγε, φωτιές. 'Ο Γιάννης με τον Κώστα πηδούσανε κάτω πό τις έλιές στις τρεις και μόλις τους είδαν απ' άλλάργα τρέξανε πρόσχαροι νά τους άπαντήσουν.

— Βρέ, βρέ! τ' είν' αύτά; 'Ο γιατρός είν' αύ-

τός ή άλλος;

— 'Ελάτε, μωρέ! Σώστέ μ' από τοῦτο το φονιά... πανάθεμά τα για ποδάρια, ναί!... 'Οχ! καούρες...

— Μωρέ πεζί τον έφερες, σκυλί, το γιατρό;

— Σ' όλο το δρόμο μιά χαρά έρχότανε, σαν παλλικαράκι: μόλις είδε πώς φτάσαμε θυμήθηκα τήν κούρασή του, λές κ' έρχη' ούλο τάρνι κι άπόστασε στην ούρά του!

— Μωρέ δέ με πιστεύεις, αντίχριστε, πώς δέ μου βαστούνε τά πόδια;

— Σε πιστεύω, μα στο δρόμο περπατούσε μιά χροιά, ψέματα;

— Δέν περπατούσα γώ, περπατούσε δεκοχτώ χρονώ παιδί, το παιδί τής κουβέτας πού κάναμε... Δέ λέγαμε, μωρέ, για τις άγάπες μου, για τις πατινάδες πούκανα, για τά ξενύχτια; 'Ε! κακόμοιρα νιάτα!

— Τώρα δῶ θά μείνουμε, γιατρέ;

— Τώρα έγινε γέρος πάλε. Τήν έρριξα δῶ τήν άκουρά μου, δέν το κουνῶ πού πέρα! 'Ο,τι θετε κανετε!

— Είρετε τί νά κάνουμε, παιδιά; — είν' ο Γιάννης γελαστός - νά σηκώσουμε στα χέρια το

γιατρό και νά τον πάμε κάτω με παράτα, έτσι εν θριάμβω!

— 'Αλήθεια! αλήθεια! — φωνάζανε κ' οί τρεις και πούν ο γέρος γιατρός προφάση νά σαλειψῃ βρέθηκε σηκωμένος στα χέρια τους. Τόν έφορτώσανε στη ράχη του, ώστα του παλλικαρῶ, και με γέλια τρελλά και φωνές τον πηγάλνανε στο σπίτι...

— Παλιόπαιδα, μασκαράδες!... θά κατεβήτε, μωρέ, νάχω κι άλλους μπελλαδες! 'Αφήστε με!... Μπρέ γαϊδάροι, θά σας καταραστῶ!

— Θά σε πάμε κάτω, γιατρέ... Ψυχή δέν είνε, μη φοβάσαι!

— Θά σας καταραστῶ, μπρέ!

— Κοράκι κατῶρα πιάνει;

— 'Οχ! κακά μοι γραφτά σήμερα!..

'Η μάνα του Γιάννη έκουσε τήν άντάρα και βγήκ' όζω στις έλιές με τή Σάββινα νά ιδῆ τί τρέχει. Βλέποντας το γιατρό σ' αύτά τά χαλια στην άρχή τρώμαζε, με τήν ιδέα πώς τον φέρνανε λιγεθυμισμένο, μα σαν άκουσε τις βλαστήμιες του και τον πούσε με γέλια πήγε νά σακῆσῃ απ' τή ράχη της κι άρχισε τον έξάψαλο!..

— Τί τρελλά καμώματα είν' αύτά; Τρελλοκομετο μου το κάνατε δῶ πέρα; 'Α! δέν είνε ζωή

1. Δὲν ἐπῆρα ποτὲ ἀπὸ τὴν ρωσικὴν κυβέρνησιν οὔτε μία πεντάρα· ὁνάκις ἐξεφράσθην περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος ἐν Ἑλλάδι ἢ ἄλλων ἐπιστημονικῶν ζητημάτων, οὐδέποτε εἶπα ἢ ὁμολογήσαμι ὑπ' ὄψει τὴν σλαβικὴν πολιτικὴν καὶ οὐδέποτε ἐπιβραβεύσθην ἀπὸ ἄλλο τι κείμενον ἐξῆς ἀπὸ τὸ πεδίου τῆς ἐρεῖνης. Τὴν θεμελιώδη μου γνώμη ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς νεοελληνικῆς γλώσσας ἐξέθεσα ἤδη κατὰ τὸ ἔτος 1886 (Griechische Reise, σ. XXII ε.) κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον, εἰς ἐποχὴν λοιπὸν ὅτε δὲν εἶχα οὔτε ἐπιστημονικὰς, οὔτε λογοτεχνικὰς, οὔτε προσωπικὰς σχέσεις πρὸς Ρώσους ἢ ἄλλους Σλαύους.

2. Τὸ ποσὸν τῶν 500 δραχμῶν, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσον ὡς ἀρετὴν τῶν τελευταίων ἐπιθέσεων, ἐμβάζετο φυσικᾶς, καθὼς εἶμι αἱ ἄλλαι συνδρομαί, πάντοτε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν ἐκδότην B. G. Teubner, εἰς τὴν Λειψίαν. Οὔτε κεν ἐγνώριζα ὅτι ἡ συνδρομὴ ἐξακολουθεῖ νὰ δίδεται, ἀφοῦ εἰς ἐμὲ ἀνῆκει μόνον ἡ διεύθυνσις τῆς ἐπιστημονικῆς συντάξεως, ὁλόκληρος δὲ ἡ οικονομικὴ διαχείρισις τοῦ Περιδικίου ἐπίκειται εἰς χεῖρας τοῦ ἐκδότου.

3. Ἡ κατ' ἐπαναλήψιν εἰς ἐμὲ ἀποδοθεῖσα φράσις, ὅτι τὸ ἑλληνικὸν γένος ἔθανε κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὅτι ἡ Ρωσσία εἶναι ἡ κληρονόμος, τοῦ Βυζαντίου, ἢ μάλλον ἡ (οὐσιαστικῶς διαφορική) φράσις τὴν ὁποῖαν ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτός, δὲν εἶναι ἰδική μου, ἀλλὰ ἐλήφθη ἀπὸ τὴν Ἐπίτομον βυζαντινὴν ἱστορίαν (σ. 1067=III 521 ἑλλ. μεταφρ.) τοῦ Ἐρρίκου Gelzer, ἡ ὁποία ἐξεδόθη ὡς παράρτημα τῆς Βυζαντινῆς μου Γραμματολογίας. Δηλῶ ὅμως κατηγορηματικῶς, ὅτι ὁ Gelzer δὲν ἐξέφερε, καθὼς ἰσχυρίζονται, τὴν παράλογον φράσιν, ὅτι τὸ ἑλληνικὸν γένος ἀπέθανε κατὰ τὴν ἀπαίσιαν ἐκείνην ἡμέραν, ἀλλὰ γράφει αὐτολεξεί τὰ ἀκόλουθα : «Ὁ μὲν Μαῖος τοῦ 1453 κατέβηκεν ὀριστικῶς εἰς τὸν τάφον τὴν βυζαντινὴν αὐτοκρατορίαν. Ἐκ τῆς ἐπερχομένης ἐν τῷ κόσμῳ θύσεως τῶν οἱ Ἕλληνας πρὸ πολλοῦ εἶχον καταπέσει, νῦν δὲ παρήθη καὶ ἡ οὐκία αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ Βυζάντιον εὖρε κραταῖον κληρονόμον κτλ.» Ὁ Gelzer ἐπιστοποίησε λοιπὸν ἀπλῶς ἐδῶ τὴν πρῶσιν τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας καὶ τὸν συναρῆ ἀναρισμὸν τῆς κοσμοκρατορίας τῶν Ἑλλήνων, ἑνα ἱστορικὸν δηλοδὴ γεγονὸς, τὸ ἑποῖον οὐτε ὁ κ. Μιστριώτης βέβαια θά κρηθῆ· τοσοῦτον μάλλον, ἀφοῦ καὶ ὁ Κ. Παπαρηγόπουλος εἰκονίζει τὰς συνεπειὰς τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μὲ ἐντελῶς ὁμοίαν φράσιν εἰς τὴν ἐξαίρετον

τοῦ ἱστορίου τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους (τόμ. Ε', Ἄθηναι 1887, σ. 434) : «Διὰ τῆς ἀλώσεως ταύτης δὲν ἔπεσε μόνον ἡ κυριουθεῖσα πόλις, δὲν ἔπεσε μόνον ἡ καταλυθεῖσα βασιλεία, ἀλλ' ἐπὶ χρόνον μακρὸν ἐπεσκιάσθη κόσμος ὁλόκληρος, πραγμάτων καὶ δογματικῶν, ὁ κόσμος ὁ ἑλληνικός». Ἰσως δι' αὐτὸν καυτηριάζω τώρα ὁ κ. Μιστριώτης συμπληρωματικῶς καὶ τὸν ὀνομαστὸν συμπικριωτὴν του ὡς ἀδολοφόνου τοῦ ἑλληνικοῦ γένους καὶ ἀπροδοτήν.

Κατωτέρω ἐκφέρει ὁ Ἐρρίκος Gelzer τὴν εἰκασίαν, ὅτι ἀργότερα ποτὲ ὁ Τσάρος τῆς Ρωσσίας θά ἄρξῃ εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν. Εἶναι ὅμως κατὰ περισσώτερον ἀπὸ γελοῖον, νὰ μὲ καθιστῆ καὶ εἰς ὑπεύθυνον διὰ τὴν ἀτομικὴν ἰδέαν τοῦ μακαρίτου φίλου μου, καθὼς ἔκαμεν ὁ κ. Μιστριώτης εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς συγκλήτου, ἀφοῦ εἶχεν ἤδη καταδειχθῆ πῶς πραγματικῶς ἦσαν τὰ πράγματα, (αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἠμείωσε νὰ ἐπαναλάβῃ εὐθὺς μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὰς «Ἀθήνας» τῆς 24ης Ἰουνίου τὸν παλαιὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι ἐγὼ ἤμην ὁ γράψας τὴν φράσιν), ἐξ ἴσου δὲ γελοῖα εἶναι καὶ ἡ ἀπαίτησις, ὅτι ἔπρεπε νὰ παλείψω τὸ χωρίον ἐκεῖνο. Οὔτε εἶχα, οὔτε ἐζήτησα τὸ δικαίωμα τῆς λογοκρισίας προκειμένου περὶ τῶν συμβολῶν τῶν συνεργατῶν μου, καὶ βεβαίως δὲν θά τὸ ἐδέχοντο, νὰ καθωμαι καὶ νὰ τοὺς διορθῶν τὰ χειρόγραφα. Δι' αὐτὸ καὶ ἐτόνισα ρητικῶς εἰς τὸν πρόλογον τοῦ βιβλίου μου (σ. XI=III 530 ἑλλ. μεταφρ.) μὲ ἀραιὰ στοιχεῖα, ὅτι ἕκαστος τῶν συνεργατῶν μου (ὁ Ehrhard καὶ ὁ Gelzer) ἀφῆρι ἀνεκράτιαν καὶ ἀποκλειστικὴν τὴν εὐθύνην τῆς συμβολῆς του. Ὁ κ. Μιστριώτης ἀπετόλμησε λοιπὸν ἐδῶ διπλὴν περὶ ἑμὲ πρὸς τὸν μὲν ἀπέδωκεν εἰς ἐμὲ ξένην φράσιν, ἐκτὸς δὲ τοῦτου παρεμόρφωσε εἰς τὸ ἐπὶ ἀποδότητον μέρος τὸ περιεχόμενον τῆς φράσεως αὐτῆς εἰσελάσας εἰς τὸ κείμενον «τὸ ἑλληνικὸν γένος» ἐντὶ «τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας» τὸ κύριον ἐπιχείρημα διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπέτυχε τὸν σκοπὸν του κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς συγκλήτου, τὸ προσπορισθῆ δι' ἀνεξήτου ἰσχυρίσεως. Ἡ συγκλήτις μὲ τὴν ὁποῖαν ἐπεκαλέσθη ἐκ τοῦ τάφου τῶν ἀκόμη καὶ τοὺς ἥρωας τοῦ ἀγῶνος τῆς Ἀνεξαρτησίας δὲν ἦτο λοιπὸν καθόλου εἰς τὴν θέσιν τῆς ἦσαν ἐκεῖνοι ἄνδρες τῶν τολμηρῶν ἔργων καὶ μετὰ περιφρονήσεως θά ἀπεστρέφοντο ἀπὸ τοὺς συκοφαντικούς ἀγῶνας τοῦ ἐπιγόνου των.

4. Οὐδέποτε ἐδημοσίευσα ἄνδρας κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ κατὰ τῶν Ἑλλήνων λογίων, ἀφ' ἑτέρου ὅμως, οὔτε ἐπέτρεψα, οὔτε θά ἐπιτρέψω ποτὲ νὰ μοῦ ἀφαιρέσουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφέρω εἴτε εἰς

τὰς βιβλιοκρισίας μου εἴτε εἰς ἄλλας ἐργασίας μου τὴν γνώμην μου μετὰ παρησίαις περὶ ἑλληνικῶν πραγμάτων καὶ κυρίως νὰ κρίνω τὰ συγγράμματα τῶν Ἑλλήνων καθὼς καὶ Γερμανῶν ἢ ἄλλων λογίων. Ἡ παράλειψις ἐκρίβως τούτου θά ἦτο ἡ μεγαλύτερη προσβολὴ διὰ τοὺς Ἕλληνας· ἐπειδὴ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θά ὑπεβιβάζετο πάλιν ἡ ἐργασία των, θεωρουμένη ὡς πρὶν πολλῶν quantitate négligeable. Ἀφοῦ τοῦ ἀπέκτησαν οἱ Ἕλληνες πλήρη τὴν ἰσοτέλειαν εἰς τὴν δημοκρατίαν τῆς ἐπιστήμης, εἶναι ὑποχρεωμένοι, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ κ. Μιστριώτου, κοινὰ εἰς τὰ σχετικὰ πλεονεκτήματα νὰ ὑποβληθοῦν ἀγογγύτως εἰς τὴν κριτικὴν, ἡ ὁποία ἐξασκεῖται εἰς αὐτοὺς ὅσον καὶ εἰς ἄλλους τοὺς ἄλλους.

5. Οὐδέποτε καὶ οὐδαμοῦ ἐξέφερα τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Μιστριώτου εἰς βῆμα μου πλάσθεισαν ἀνόητον φράσιν, ὅτι ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχει οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἐπιστημονικὴ ἰκμὰς. Ἀλλὰ καὶ πῶς ἦτο δυνατόν αὐτὸ, ἀφοῦ μάλιστα ἐξ ἰκνότητος, σχεδὸν 30 χρόνια τώρα ἐργάσθη περισσότερον ἴσως ἀπὸ κάθε ἄλλον μὴ Ἕλληνα εἰς τὸ νὰ κάμω γνωστὰς τὰς πρότερον παρ' ἡμῖν ὀλιγώτερον τοῦ θέοντος γνωριζομένας καὶ ἀγνωρίζομένας προσπάθειάς τῶν λογίων τῆς νεῆας Ἑλλάδος καὶ νὰ διαλύσω τὰς ὑπιστάμενας προλήψεις, δι' ἀπειραριθμῶν ἐκθέσεων περὶ ἑλληνικῶν δημοσιεύσεων, διὰ τῆς ἀδιαλείπτου χρησιμοποίησεως αὐτῶν εἰς τὰς ἐργασίας μου, διὰ τῆς εὐσεινήτου μνείας αὐτῶν εἰς τὰς παραδόσεις μου καὶ τέλος διὰ τῆς συχνῆς προσλήψεως συνεργατῶν Ἑλλήνων εἰς τὸ Βυζ. Περιδικίον.

6. Δὲν εἶμαι «χαρὶν κέρθους» διεθυντὴς γλαυκοῦ φροντιστηρίου, οὔτε δυνατόν εἶναι νὰ εἶμαι, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει τοιοῦτο εἰς τὸ Μόναχον ἀλλ' οὐδ' ἀνεπιτηρετικὸν εἶναι τὸ φροντιστήριον τὸ ὁποῖον διεύθυνω· ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον μαρτυρεῖ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι μετὰ τῶν ἐπιμελεστατῶν καὶ ὀυδερκεστατῶν μελῶν τοῦ φροντιστηρίου ἐχημάτισαν ἵσχυρά Ἕλληνας, τὸν τελευταῖον χεῖμονα ἔχει ὀλιγώτεροι τῶν πέντε, συνήθως δὲ κάποιος ἡλικίας. Μήπως ἐννοεῖ ὁ κ. Μιστριώτης νὰποδῶσῃ εἰς τοὺς συμπατριώτας του αὐτοὺς τοιαύτην φρονήματος ἑλλειψιν, ὅστε νὰ μετέχουν τῶν ἀσκήσεων, ἐὰν εἶχε φανερωθῆ ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον ἀπὸ τὰς ἀνεπιτηρετικὰς τάσεις τὰς ὁποίας ἀποδίδει εἰς τὸ φροντιστήριον;

7. Οὔτε τοῦ Πανσλαβικοῦ πράκτωρ εἶμαι, οὔτε ἀνακατάνομα εἰς τὴν πολιτικὴν καθόλου· δὲν εἶναι δὲ βέβαια προπαγάνδᾳ ὑπὲρ τοῦ Πανσλαβισμοῦ ἐν, ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν κραταῖαν ἀνάπτυξιν

αὐτή! Αὔριο θά μᾶςω τὰ μαγακια μου νὰ φύγω... Μπᾶ! Δὲν εἶναι ζωὴ αὐτὴ!... Τί ντροπή!
— Τί ἐπαθε, πάλε, κακὴ πεθερά, τί κακὸ σοῦ συνέβηκε, τί σφοδρὸς! — εἶπ' ὁ γιατρός, σὸν τὸν ἀκουμπήσανε σὲ μιὰ καρτέλα.
— Τί ἐπαθε; πᾶσι νὰ πῆ πὼς τὴθελες αὐτᾶ, εἰ
— Κουράστηκα, δὲν μποροῦσα πιά νάρθω δῶ, βρέθηκα ὁ Κώστας γάϊδαρος καὶ μὲ φροτώτανε πάνω του. Ἔβησε μιὰ χαρὰ, δίχως κλωτσοὺς κι ἀγριέματα· ἡμερὸς γάϊδαρος, βλέπει; Ἐχε ἄλλο! Ὅλα λογικά καὶ ἀπλὰ πράγματα...
— Μὰ γιὰ νῆσαι δὲ τέτοιος, γιατοί, γι' αὐτό κι αὐτοὶ σοῦ τὰ κάνουν ἐτσι! Ἀκοῦς ἐκεῖ, γέρος ἀνθρώπος...
— Σοῦτ! Δάγκασε, κατάπιε τὴ γλωσσά σου! Νὰ σοῦ πῶ, Σεβαστή, ἄλλη μιὰ φορὰ μὲ φώναξες γέρι δὲ θά σοῦ ξαναμιλήσω, μὰ τὰ κόκαλα τῆς γιαγιαξί μου! Μπᾶ! κατάσταση...
— Πίσω σ' ἔχω, Σχτανᾶ!
— Ἐμεῖς, τὰ παιδιά, κάναμ' ἀπόψε συάφι, νὰ παιζοῦμε, νὰ γελάσοῦμε, νὰ γλεντήσοῦμε!... Σὺ, πούσαι γριά, τραβήξου στήν μπάντα καὶ κάνε μετάνοιες... ἕμα δὲ! Ὄζω, μωρέ, κακὴ καρδιά!

— Ζήτω τοῦ γιατροῦ μας, ζήτω!
— Νὰ βάλ' ἀπόψε κάλπ' ὁ κυρ γιατρός, βγαίνε γιὰ βουλευτὴς γιὰ δήμαρχος! — εἶπ' ἡ Στάθαινα, πού χάζεσε κεῖ κοντά, πλέκοντας τὴν κάλτσα της.
— Τί νὰ σοῦ πῶ, γιατρέ μου, πούσαι ἀκαταλόγητος ἀνθρώπος!
— Πές μου ὅ, τί θές... Τώρα τί θά μὲ τρατάρης! ἔχεις γλυκὸ; ἤθελα γλυκὸ καὶ μαστιχοῦλα!
— Νὰ σοῦ δώσω Κυρὰ Στάθαινα, μέσα στὸ ντουλάπι ἔχω τὸ βᾶζο μὲ τὸ γλυκὸ φέρτου καὶ μιὰ μαστιχοῦλα...
— Νὰ μοῦ φέρουν κ' ἕνα κρηγιλέ.
— Ὅλα θά σ' τὰ φέρουμε. Κάτσε νὰ ξεποστάσης, νὰ μερίψης: Πῶς τὸκάνες αὐτὸ τὸ κουράγιο ἄρθης πεζί!
— Μυστήριον εἶναι! Τοῦτις ὁ μασκαρὸς μοῦ κανε μάγια, δίχως ἄλλο!
Ἡ Στάθαινα τοῦφρες τοῦ γιατροῦ γλυκὸ καὶ μαστίχα, τοῦφρες ὕστερα καὶ τὸ κρηγιλέ, καὶ τότε ξάπλωσε τίς ἀριδὲς του σὲ μιὰ καρτέλα, σὲν ἀγάς Ἀξιώτης, ἑτοιμὸς νάρχισῃ καινούριον καυγαδάκι μὲ τὴ φιλενάδα του...
— Καὶ δὲ μοῦ λές, κυρὰ Σεβαστή, τί κάν' ἡ

Μαριώ, ἡ ψυχοπαῖδα σου; πῶς δὲ φαίνεται; Μὰ τὸ ταξίδι μας τὸ χτεσινὸ θά εἶδε κι ἀπόψε στὸν ὕπνο τῆς τάγριεμένο ἀγαλμα!
— Δουλιὰ θᾶχῃ τὸ κορίτσι, δὲν εἶναι μαθημένο νὰ κάθεται μὲ σταυρωμένα χεῖρα...
— Δὲν τὴ ρώτησα χτες ἔτσι γδυμένο, τσιτσίδι; τότε βλέπει στὸν ὕπνο τῆς τὸ μαρμαρένιο κείνο παλλικισα;
— Ὅ,τι κι ἀ μοῦ λές, γιατρέ, τὸ κορίτσι ἔχει πολλὲς χάρες καὶ σκέφτηκα νὰ τὸ πάρω μαζί μου σὰ φύγω!
— Μπᾶ! Ἰσα μ' αὐτοῦ φτάσαμε;
— Ἰσα μ' αὐτοῦ! Νὰ σοῦ πῶ, κυρὰ Στάθαινα!
— Μόνα μίλησε, κερά;
— Σένα, κόπιασε δῶ! Δὲν εἶσαι καμιὰ κουτὴ γυναίκα καὶ κατάλαβες, θαρρῶ, πὸσο τὴν ἀγκυρᾶμε τὴν κόρη σου καὶ θέμε τὸ καλὸ της. Γῶ τὴ συνήθισα καὶ θαρρῶ πὼς δίχως αὐτὴ δὲ θά μωρῶ πιά νὰ κάνω. Τί λές, σὰ φύγομε θά μὰς τὴ δώσης νὰν τὴν πάρουμε στήν Ἀθήνα;
Ἡ Στάθαινα τὴν κοίταξε σὰ χάχας κ' ὕστερα χαμογέλασε, σὰ νὰ μῆκε καλά στὸ νόνημα, λέγον-

τοῦ σλαβικοῦ στοιχείου, ὑπέδειξα ἐπανελημμένως καὶ ἐντόνος τὸ ἐντελὲν ἀπορρέον καθήκον συντονω- τήρας ἀσχολίας μὲ τὸν νέον αὐτὸν παράγοντα τοῦ πολιτισμένου χριστιανικοῦ κόσμου. Θὰ ἔλθῃ καιρὸς, ὅτε θὰ κριθῶν καὶ οἱ Ἕλληνες, ὅτι περισσότερον χρησιμεύει ἀκριβῆς μελέτη τοῦ Σλαβισμοῦ ἀπὸ τὴν πολιτικὴν τῆς στρουθοκαμήλου, ἢ ἡποία τηρεῖται ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Σλαβούς.

8. Ἰδιαιτέρως νόστιμη εἶναι ἡ σπερμολογία, ἢ ἡποία κάμνει συχνὰ τὴν ἐμφάνισίν της εἰς ἑλληνη- κὰς ἐφημερίδας καὶ τὴν ἡποῖαν τώρα τελευταία ἐ- πανέλαθε πάλιν ὁ κ. Μιστριώτης εἰς τὰ δύο του ἀρθροῦ, εἶμαι ὁπαδὸς ἢ διάδοχος τοῦ Φαλμεράυερ. Ὡς γνωστόν, ἕνεκα τῆς ἀκρίτου θεωρίας του περὶ ἐκσλαβισμοῦ τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος, θεωρεῖται ὁ Φαλμεράυερ ἀκόμη σήμερον ὡς πρότυπον μισέλλη- νος· εἶναι λοιπὸν φανερόν τί σκοπεῖ ἢ σὺναψις τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ μὲ τὸ ἰδικόν μου. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι προκειμένου περὶ τοῦ ζητήματος τῆς καταγωγῆς τῶν νέων Ἑλλήνων ἀσπάζομαι ἀπλῶς τὴν θεωρίαν τὴν μεταξὺ τῶν δύο ἀκρων θεωριῶν τοῦ παρελθόν- τος, καθὼς αὕτη ἐθεμελιώθη διὰ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Hopf, τοῦ Παπαρηγοπούλου, τοῦ Burg, τοῦ Va- siljev, τοῦ Thumb, τοῦ Gelzer κ. ἄ., πιστεύω δὲ ὅτι τὰ πολυάριθμα ἰδιαιτέρως ζητήματα τὰ συ- ναποτελοῦντα τὸ ἐθνογραφικὸν πρόβλημα τῶν νέων Ἑλλήνων, θὰ ἠμποροῦσαν ἀκόμη νὰ σαφηνοῦν καὶ καθορισθῶν σημαντικὰ διὰ περιληπτικῆς μελέ- τῆς ὅλων τῶν σχετικῶν πηγῶν. Ὅτι προκειμένου καὶ περὶ τοῦ κεφαλαίου αὐτοῦ τῆς βυζαντινῆς καὶ νεοελληνικῆς ἱστορίας ἔχω γράμην, καθὼς ἐννοεῖται οἰκοθεν, ἐντελῶς ἀντικειμενικῆν, ἠμποροῦσε νὰ γνω- ρίσῃ ὁ κ. Μιστριώτης, ἀφοῦ ὁ ἑλληνικὸς τύπος ἀ- νέφερε ἐν ἐκτάσει ἡσα ἐξήθησα πέρυσι εἰς ἓνα μὰ- θημά μου σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα αὐτό.

Συντόμως, ὅλον τὸ ὕλικόν τῆς κατηγορίας τὸ ὅποιον ὁ κ. Μιστριώτης καὶ ἄλλοι προσήγαγον ἐ- ναντίον μου, ἐξεταζόμενον ἐπιμελέστατα καταρρεῖ ὀλοτελῶς. Εἶναι ἰσχυρισμοὶ ἀνκλήθεις προνεχθέντες μὲ σκοπὸν ἐξαπατήσεως, πρὸς ὑποστήριξίν των δὲ δὲν προσήθη οὐδὲ σικὰ ἀποδείξεως. Εἰς τὰ πρα- κτικὰ τῆς συγχλήτου τὰ ὅποια ἀναφέρει τὸ ἀνω μνημονευθὲν φύλλον, καθὼς καὶ εἰς τὰ παρατεθέντα ἀρθρα τῶν ἐφημερίδων, δὲν ἀναφέρεται οὔτε ἐν

τας μὲ καμάρι...

— Ἄμ τὸλεγα γὼ πὼς ἡ Μαρῖω μ' δὲν εἶγα νε γραμμένο νὰ πεθάν' στὸ χωριό· σὰν τὸ θέλ' ὁ θεὸς νάρθη στὰ χέρια σας θάρθη, τί νὰ σ' πῶ, κερά Σε- βαστή μ', καμάρ' θὰ τῶχω!

— Μπράβο! Ἐγνοια σου, Σταθαινα, καὶ στὰ χέρια μας θὰ περάσῃ καλά...

— Ἄμ τὸ ξέρω γιὰ, τὸ ξέρω! Μωρή Μαρῖω, μωρή! Οὐ!

Ἡ Μαρῖω πετάχτηκ' ὄξω στὴ φωνή της μὲ βιά καὶ φώναξε μὲ γενάτι:

— Νὰ πού σ' τὸ λέω, μάνα, καὶ ξέρε το! Ἄλλ' βολὰ δὲν τοῦ κὰν' τοῦ Σταμάτη τίποτις, μακάρ' καὶ νὰ τοῦ φεῦγ' ἡ ψυχὴ στὸ στόμα! Τί- ποτις γιὰ, τίποτις! κ' ἐνὰ ποτῆρ' νερό νὰ ζητάη...

— Γιατί, μωρή, χαντακωμένη;

— Πάω κοντὰ τ' νὰν τοῦ δώσ' γιαιτρικό, νὰν τοῦ δώσ' λίγο γάλα καὶ μ' ἀγριοκοιτάζ' πούναι τρομάρα! Τώρα γιὰ ἔσκουζ' ἡ κοιλιὰ του, ἢ κοι- λιὰ του! Σήκωσε τὸν κότμο στὸ ποδάρ'! Παίρνω λάζ' ζεστό πὸ τὸ καντύλ' νὰ τοῦ τὴν τρίψω κι ἀ- γρι εἶθε κι ἀρχινὰ κιόλας τίς φωνές — μὴ μ' πασπα- τέβς, ἀρῆ σ' λέω, μὴ μ' πασπατέβς, διάολε!...

— Χά, χά! Μωρὲ χαμηλὰ πού τὴν ἔτριψες τὴν κοιλιὰ; — ρώτησ' ὁ γιαιτρός, σκασμένος στὰ γέλια!

— Σκουζ' σὰν τρελλός! Ἄρα μάρα καὶ ψύ- χρα! Δὲν τοῦ κὰν' πιά τίποτις. Θέλ' κοιλιὰ τ' πονίσῃ, θέλ' τὸ κεφάλ'!

(ἀκολουθεῖ)

πραγματικὸν γεγονός, οὔτε ἐν χωρίον ἀπὸ τὰ συγ- γραμμάτα μου, οὔτε ἐν μαρτύριον περὶ προφορικῆς μου τυχόν ἐκφράσεως, τὰ ὅποια νὰ ἐστήριζαν τὰς βαρυτάτας μομφάς. Πόσον μηδαμινὸν εἶναι τὸ μο- ναδικὸν ἀπτόν ἐπιχείρημα, ἢ φράσις ἀπὸ τὴν Ἐπι- τομὴν τοῦ Gelzer, ἔδειξα ἀνωτέρω. Μολοντί λοι- πὸν αἱ μνημονευθεῖσαι αἰτιάσεις εἶναι ἐντελῶς φαν- τασιώδεις, ἐπανελήφθησαν τόσον συχνά, ὥστε ἐπὶ τέλους πολλοὶ τὰς ἐπίστευσαν, ἀδυνατοῦντες νὰ τὰς ἐξελέγξωσι. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπέτυχεν ἡ ἀ- συνειδητὸς ὑπονομευτικὴ ἐργασία τῶν ἀντιπάλων μου καὶ τῶν περὶ αὐτοὺς, νὰ θεωροῦμαι — τὸ γνωρίζω ὅχι μόνον ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, ἀλλὰ καὶ παρ' ἀπολύτως ἀξιοπίστων προφορικῶν καὶ γραπτῶν ἀνα- κοινώσεων εἰς εὐρεῖς ἑλληνικοὺς κύκλους φανατικὸς ἐχθρὸς τῶν Ἑλλήνων, ἐνὸς συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀν- τιθετον, καθὼς ἀποδεικνύουν ἀπειράριθμοι ἐκφράσεις εἰς τὰ συγγράμματά μου, πρὸ πάντων δὲ ἡ ἐργασία ὀλοκληρῶς τῆς ζωῆς μου. Ἦτο ἀρὰ γε μισελληνι- σμός — διὰ νὰναφέρω ἐν μόνον ἀπὸ πολλά, — ὅταν εἰς τὰ 1897 περιέτρεχα ὀλοκληρὸν τὸ καλοκαίρι τὸ Μόναχον δικὴν ἐπαίτου ὡς μέλος τοῦ ὑπὸ τοῦ βυ- ρῶνου von Würtzburg συσταθέντος κοιμητῆτου ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων τραυματιῶν καὶ κατὰ τὴν τότε ἐπικρατοῦσαν κατὰ τῆς Ἑλλάδος δυσθυμίαν, ἐ- ζετιθέμην καθ' ἡμέραν εἰς τὸ νάκουω νέας ἀνοησίας, ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ συλλέξω μερικὸς ὀβολοὺς χάριν τοῦ ταμείου τῆς βοηθείας; Μόνον δυσχερῶς ἀναφέρω ὅτι ἠμπορεῖ νὰ ἐκληφθῇ ὡς ὑπόμνησις πα- ρασχευησῶν εὐεργεσιῶν, μὲ ἱξαναγκάζει δμως ἡ ὑπὸ τῶν πολεμουμένων με δημιουργηθεῖσα ἀνάγκη τῆς ἀμύνης.

Ἐπρεπε οἱ Ἕλληνες, ἀντὶ νὰ καταδιώκουν, νὰ διασύρουν καὶ νὰ διαβάλλουν τὸν ἀνθρωπον ὁ ὅποιος ὑπὸ τὸ καταθλιπτικὸν βρος προσωπικῶν περιστα- τικῶν, ἐν πολυχρονίῳ ἀγῶνι πρὸς ριζομένας προλή- φεις, πρὸς ἀκκιζομένην περιφρόνησιν καὶ προσβλητι- κοὺς χλευασμοὺς, ἀδιαφορῶν δ' ἀ ὕλικὰ πλεονεκτή- ματα, ἀφιέρωσε ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ζωῆς του εἰς τὸν διαφωτισμὸν καὶ τὴν ὀρθὴν ἐκτίμησιν τοῦ βυ- ζαντινοῦ καὶ συγχρόνου Ἑλληνισμοῦ, ἐπρεπε νὰ τοῦ ἐπιψηφίσουν σίτησιν εἰς τὸ πρυτανεῖον τῆς εὐγνωμο- σύνης των.

Ἄς ἀναλογισθεῖν δὲ καὶ αὐτὸ ὅλοι οἱ ὕβρισται καὶ σ κοφάνται μου, ὅτι ὅπως φέρονται βλέπτουν πολὺ καιριώτερα τὸν Ἑλληνισμόν, παρὰ ὅσον ἠμπο- ροῦν ποτε νὰ ἐπιτύχουν οἱ πραγματικοὶ ἢ ὑποθετικοὶ ἐξωτερικοὶ ἀντίπαλοι τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ τώρα καθήκον εἶναι τοῦ κ. Μιστριώτου, τα- κτικῶς καθηγητοῦ, νὰνακαλέσῃ δημοσίᾳ, ἱπποτικῶς καὶ χωρὶς περιστροφῆς τοὺς ἀθασίμους ἰσχυρισμοὺς, διὰ τῶν ὅποιων καιριώτατα διέβαλε τὸν χαρακτῆρά μου ὡς ἀνθρώπου καὶ ὡς ἐρευνητοῦ.

Μόναχον, 2 Ἀγούστου 1908.

K. ΚΡΟΥΜΒΑΧΕΡ

Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Παρασμένα φύλλα τοῦ «Νουμά» πουλάει ὁ κ. Ἀναστά- σιος Τσαγκάρης (Παχτορεῖο Ἐφημερίδων).

— Ἡ «Ἡμερησία» τῆς Σμύρνης ξανατύπωσε στὸ φύλ- λο τῆς 880 (1 τοῦ Ὀκτωβρίου) τὸ ἀρθρο τοῦ συνεργάτη μας κ. Στρατοκίπου «Ροδοχάραμα» πού τυπώθηκε στὸ προ- παρασμένο φύλλον τοῦ «Νουμά».

— Τὸν ἄλλο μῆνα βγαίνει καινούριον γεωλογικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ περιοδικὸν «Ὁ Πάν». Ἐκδότης καὶ διευθυντής του θῆναι ὁ κ. Ἀρ. Καμπάνης καὶ πρόγραμμα τοῦ καινού- ριου περιοδικοῦ θῆναι ἐνὰ πολεμῆσαι, νὰ κρημνίσῃ ἀλλὰ καὶ νὰ δημιουργήσῃ.

— Ἐνα τέτιον πρόγραμμα σκορπάει ἀρκετὴ ἐλπίδα καὶ παρηγορία, σώνει μοναχὰ νὰ βασιλέψῃ καὶ ἡ εὐκρίνεια

στὴν ἐφαρμογὴ του. Καὶ μιά τέτια εὐκρίνεια τὴν περι- μένομε ἀπὸ τὸν κ. Καμπάνη.

— Ἀπὸ τὴν Δευτέρα ὁ «Monde Hellenique» θὰ βγαί- νει καθεμέρα τίπομεσήμερον καὶ θὰ πουλιέται μιά πεντάρα στοὺς δρόμους, μαζὶ μὲ τῆλα ἀπογευματινὰ φύλλα. Τὰ συ- χαρήκια μας στὸ διευθυντή του γιὰ τὴν τόσο γλήγορην προ- κοπή τοῦ φύλλου του.

— Τὸν κ. Μιστριώτη τὸν ῥωτήσαν μερικοὶ θαυμαστὲς του τί ἔχει νὰπαντήσῃ σ' αὐτὰ πού τοῦ γράφει ὁ κ. Κρουμπάχερ. Κι ὁ ἀσφῆς ἀνήρ τῶν «Καιρῶν» φώναξε ὀργισμένος: «Ἐπατάξωμεν τοὺς φαύλους καὶ τοὺς προδο- τες!» Καὶ δὲ βρήθηκε ἀνάμεσα σὲ τούτους ἓνας Σάντας νὰ πεί στὸν περίφημο αὐτὸ δὲν Κιτῆς: «Μωρὲ νίκη κι αὕτη!»

— Ὁ κ. Μιστριώτης, σὰν ἐπιστήμονας πού εἶναι, ἐκ- κολουθεῖ νὰ ξαναμασάει στοὺς «Καιροὺς» τὸ ἀνοστο χωρα- τὸ τοῦ κ. Πόπ, πὼς οἱ δημοτικιστῆδες μεταφράσαν τὴν «Ἠλέκτρα» εἰς «Κεχρμπάρη»! καθὼς καὶ τὸ χωρατὸ τοῦ κ. Βάσση (καθηγητῆς καὶ λογοῦ τοῦ, παρακλιθεῖς!) πὼς αἱ μεταβαίνοντες εἰς Μόναχον μαλλίᾳροὶ πρέπει νὰ πέμ- πωσιν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀποδείξει; τοῦ κούριως ὅτι κεί- ρονται δις τῆς ἑβδομάδος!»

— Πόσο μετανιωμένος θῆναι τώρα ὁ κ. Κρουμπάχερ πού πίστεψε πὼς θὰ μπορέσει νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ συζητή- σῃ σοβαρὰ μὲ τέτιους κυρίους!

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Φ. Σιν. Ὅχι. Γιὰ τὸν κ. Ε. ἐπὶ κρισεὶ δὲν ξανα- τυπώνομε. Ἄν ἔχεις παινέματα νὰ πείς γιὰ τὴν ἀφεντιὰ του, οἱ στήλας δικές σου. Ὅσο γιὰ κείνο ποῦγραψε στὴ «Ἄθηναι» τῆς παρασμένης Κυριακῆς, πὼς δηλ. θάπαντοῦσε στὴν πρόκληση τοῦ κ. Παλαμᾶ ἢ δὲν τὸν ἐμπόδιζε ἡ ζέ- στη, δὲν ἔχομε τίποτα νὰ πούμε, ἀφοῦ καθένας εἶναι ὑπεύ- θυνος γιὰ τὰ λόγια του καὶ γιὰ τίς πράξεις του.

Τὸ μόνον πατριωτικὸν
Τὸ μόνον εὐκρινὲς
Τὸ μόνον Ἑλληνικὸν

ΛΑΧΕΙΟΝ

ὑΠΕΡ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100,000 ΔΡΧ.

ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ
26 Ὀκτωβρίου καὶ 31 Δεκεμβρίου 1908

ΤΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ
ΤΗΣ ΑΑ·Ι·ΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Μεταφέρθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου
43 ἐντὸς τοῦ Χρυσοῦ Ὄικου (Maison
Dorée) τοῦ μεγάλου Κατοπτροποιεῖου
τοῦ κ. Α. Π. Εὐαγγέλου, ἐναντι Στοῦς
Ἀρδακείου.

ΜΑΘΗ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ
ΤΡΕΙΣ ΜΙΑΛΛΑΝΤΕΣ
(ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ)
Πουλιούνται ἰ δραχμὴ ἢ καθεμίᾳ
στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά».